

«ίνα ὡσιν ἐν»

Μάθαμε να βλέπουμε ως γονείς και αδελφούς μας τους συγγενείς μας. Ξεχνούμε όμως μια άλλη πραγματικότητα. Τους αδελφούς μας τους άλλους. Αυτούς με τους οποίους μας συνδέει το κοινό βάπτισμα. Αποτελούμε έτσι τη μεγάλη οικογένεια τη Χριστιανική.

Πατέρας είναι μόνο ένας. Ο τίτλος απολυτοποιείται στον Θεό. Από τη δημιουργία όλης της Εκκλησίας ως ζώντος οργανισμού, μεταφέρεται αρχικά στους Αποστόλους και έπειτα στους διαδόχους τους. Τους ιερείς. Εκείνοι, κατόπιν παίρνουν και το όνομα κληρικοί. Όταν οι Απόστολοι θέλησαν να ορίσουν νέο στη θέση του προδότη Ιούδα, έβαλαν κλήρον.

Με τη λέξη σήμερα *Πατέρες* εννοούμε όλους εκείνους τους αναγνωρισμένους προστάτες της Εκκλησίας. Τους θεοφόρους και πνευματοφόρους άνδρες, που μέσα στους αιώνες ύψωσαν το στήθος τους εναντίον εξωτερικών αλλά και εσωτερικών εχθρών. Αυτούς ονόμασαν «μάρτυρες του λόγου και σάλπιγγες του πνεύματος» οι αιώνες.

Πνευματική πατρότητα σημαίνει σχέση με τέκνα, αντίστοιχη της σαρκικής. Σκοπός η καθοδήγηση των τέκνων στην αλήθεια και τη σωτηρία. Τίτλος τιμής λοιπόν για κάθε κληρικό, όποιου βαθμού, η προσφώνηση τούτη.

Οι Πατέρες, στην όλη τους βιωτή, δεν εκφράζουν απόψεις προσωπικές. Εκδηλώνουν και μεταδίδουν τη διαχρονική συνείδηση της Εκκλησίας. Η συνείδηση τούτη είναι η Ιερά μας Παράδοση. Δεν είναι στατική. Παρακολουθεί την εξέλιξη των γενεών. Και οι Πατέρες είναι διαχρονικοί. Ανήκουν δηλαδή σ' όλες τις εποχές. Και στη δική μας επομένως. Προσθέτουν νέες εμπειρίες σοφίας και αγιότητας. Καταθέτουν τη δική τους μαρτυρία ζωής. Και έτσι ανανεώνεται η Παράδοση. Πλουτίζεται και συνεχώς διευρύνεται.

Μεγάλη ήταν η συνεισφορά στην Παράδοση του ησυχαστικού, αλλά και του κολλυβαδικού κινήματος. Τα ίχνη τους είναι έντονα έκδηλα στις μέρες μας.

Και η ανανέωση συντελείται.

Και του Θεού η Χάρη συνεχίζει να κατέρχεται. Επευλογεί και επικαλύπτει όλο το πλήρωμα του Νοητού Πλοίου που είναι η Εκκλησία. Η δική μας Εκκλησία. Η μάνα μας. Που εξίσου μας αγαπά. Μας προστατεύει. Μας συμπαραστέκεται σ' όλου του βίου μας τις στροφές. Τις καλές στιγμές χαίρει και απολαμβάνει μαζί μας. Ενώ στις δύσκολες, πυρσούς αναμμένους μας θέτει γύρω ζωηρούς. Για ν' αποφεύγουμε τις δολιχοδρομίες. Να μένουμε στον δρόμο τον ευθύ. Αυτόν για τον οποίο προσευχόταν ο Χριστός στη Γεθσημανή αναφερόμενος ουσιαστικά στους πιστούς όλων των αιώνων: «ίνα ὡσιν ἐν». Η παράκλησή Του τούτη προς τον Πατέρα, μοναδική. Η ενότητα η δική Του, να απλώνεται γύρω παντού.

Τούτη η ενότητα συνεχίζει να απλώνεται σ' όλα της γης τα μέρη. Προκύπτει έτσι και μια ανοιχτή πρόκληση, μα και πρόσκληση ταυτόχρονα, για τον κάθε πιστό.

Μετά από αυτά λοιπόν, ποια η δική μας θέση; Μαζί Του; Εναντίον Του; Ή αδιαφορούμε;

Η απάντηση βρίσκεται συνεχώς σε εξέλιξη.